

Sygn. akt I C 1088/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Żaganiu Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Adriana Buławska

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Smardzewska

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r. w Żaganiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **T. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Adwokacka (...) z siedzibą we W.**

przeciwko: **Skarbowi Państwa – Powiatowemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego w Ż.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **Skarbu Państwa – Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Ż.** na rzecz powoda **T. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Adwokacka (...) z siedzibą we W.** kwotę **147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) zł** wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.09.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę **248 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę **180 zł** tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1088/15

UZASADNIENIE

Powód T. M. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Adwokacka (...) z siedzibą we W. wystąpił z powództwem przeciwko Skarbowi Państwa – Powiatowemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego w Ż., domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 1.018,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.05.2015 r. do dnia zapłaty, a nadto kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że został ustanowiony przez Sąd Rejonowy w Lubaniu, VIII Zamiejscowy Wydział Rodzinny i Nieletnich w L., na wniosek pozwanego, kuratorem spółki Młyn (...) Sp. z o.o. Wyjaśnił, że pełnił funkcję kuratora wskazanego podmiotu w postępowaniu administracyjnym, toczącym się przed Powiatowym Inspektorem Nadzoru Budowlanego w Ż., jako organem I instancji, a także (...) Wojewódzkim Inspektorem Nadzoru Budowlanego w G.. Podniósł, że faktycznie podejmował czynności w celu zapewnienia prawidłowej reprezentacji spółce. Zauważył przy tym, iż sama strona pozwana przyznała ten fakt w piśmie z dnia 14 maja 2015 r., będącym odpowiedzią na wezwanie do wypłaty wynagrodzenia. Powód wyjaśnił, że obliczył wysokość należnego mu wynagrodzenia na podstawie obowiązujących przepisów prawa. Z uwagi na niewielką omyłkę rachunkową, zawartą w tych obliczeniach, pozwany odmówił wypłaty jakiegokolwiek wynagrodzenia. Ponadto pozwany kwestionował sposób

i wysokość wyliczonego przez powoda wynagrodzenia, jak i jego nakład pracy. Powód podniósł, że pozwany stracił jednak z pola widzenia, że należne wynagrodzenie zostało określone na poziomie stawek minimalnych.

W piśmie procesowym, wniesionym w dniu 26.10.2015 r. (k. 37), powód uściślił oznaczenie strony powodowej, a nadto zmodyfikował pozew w zakresie oznaczenia daty początkowej naliczania odsetek ustawowych od dochodzonej pozew kwoty, wskazując, że odsetki te mają być naliczane od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W dniu 29 października 2015 r., w sprawie o sygn. akt I Nc 1858/15, pod którą początkowo został zarejestrowany pozew, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Żaganiu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając żądania powoda w całości.

Pozwany wniósł sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zgłaszając zarzut braku skierowania wniosku o wypłatę wynagrodzenia w kwocie żądanej w pozwie oraz braku czynnego udziału kuratora w postępowaniu odwoławczym.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, że powód, na wniosek pozwanego, został ustanowiony kuratorem spółki Młyn (...) Sp. z o.o., w postępowaniu administracyjnym, prowadzonym na podstawie przepisów ustawy Prawo budowlane. Podniósł jednak, że powód nie złożył wniosku o przyznanie mu wynagrodzenia w kwocie dochodzonej pozew. Rozbieżność, między kwotą główną, a wskazanymi we wniosku z dnia 06.05.2015 r. elementami składowymi, wynosiła ok. 3%. Pozwany zauważył, że przepisy prawa, w szczególności dotyczące sfery finansów publicznych, nie dają możliwości swobodnego wprowadzania zmian kwot wynikających z roszczeń, umów, faktur etc., zatem ewentualna korekta kwoty głównej wniosku o wynagrodzenie lub elementów składowych tego wynagrodzenia powinna nastąpić w formie pisemnej i powinna być dokonana przez żądającego takiego wynagrodzenia. Jednocześnie pozwany zauważył, że sugerował powodowi dokonanie takiej korekty. Wyjaśnił, że ostatecznie sam skorygował żądanie i przyznał powodowi wynagrodzenie w kwocie 870,73 zł. Pozwany zauważył również, iż postępowanie odwoławcze, dotyczące decyzji nr (...) z dnia 20.02.2015 r., zainicjowane zostało odwołaniem kuratora z dnia 09.05.2015 r. Ocenił, że sposób rozstrzygnięcia sprawy wskazuje jednoznacznie, że działanie kuratora w tym zakresie było wadliwe. Podniósł, że samo sporządzenie środka odwoławczego należy do czynności podejmowanych w I instancji, co potwierdzają przepisy kpa. Stąd też brak podstaw do żądania wynagrodzenia, jak za postępowanie odwoławcze. Dodał, że z treści decyzji organu II instancji z dnia 13.04.2015 r. wynika, że w postępowaniu odwoławczym kurator nie brał udziału. Pozwany zauważył, że sentencja tego rozstrzygnięcia wskazuje, iż postępowanie odwoławcze było nieuzasadnione i wynikało z niewłaściwych działań kuratora. Żądanie zwrotu kosztów za ten zakres czynności ocenil zatem jako bezzasadne. Wskazał, że samo odbieranie korespondencji od organów postępowania administracyjnego przez ustanowionego kuratora, nie może zostać uznane za podejmowanie jakichkolwiek czynności w imieniu strony. Pozwany ocenil nadto, że jedynym dowodem, który dokumentuje nakład pracy kuratora, jest dołączona do pozwu kopia odwołania od decyzji nr (...), natomiast pozostała korespondencja powoda związana jest z kwestią wynagrodzenia, nie zaś prowadzonym postępowaniem administracyjnym.

W piśmie procesowym, datowanym na dzień 05.04.2016 r., powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 870,73 zł i podtrzymał je w pozostałym zakresie. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma powód podniósł, że jedynym argumentem pozwanego, mającym usprawiedliwiać odmowę wypłaty wynagrodzenia, jest błędne wyliczenie tego wynagrodzenia przez powoda. Wskazał, że pozwany nie jest instytucją uprawnioną do oceny, czy działania kuratora są wadliwe czy też nie, albowiem powód, działając w ramach przepisów prawa oraz dostępnych możliwości, wykonywał obowiązki kuratora w należyty sposób. Zauważył, że skoro stawka minimalna nie budziła i nadal nie budzi wątpliwości organu administracji, nie powinna być obniżana z uwagi na nieobiektywną ocenę strony pozwanej. Powód podał, iż jego nakład pracy był odpowiedni, biorąc pod uwagę charakter toczącego się postępowania, a przede wszystkim brak kontaktu ze stroną postępowania administracyjnego. Ocenil, że ten fakt, iż nie postępowal w taki sposób, aby umożliwić jak najszybsze zakończenie postępowania przez stronę pozwaną, nie może świadczyć o wadliwości jego działania. Dodał nadto, że pozwany, zasłaniając się przepisami ze sfery finansów publicznych, a mającymi świadczyć o braku możliwości samodzielnego przyznania wynagrodzenia,

nie przytoczył konkretnego przepisu, który miałby mu to uniemożliwiać. Podniósł, że wypłata wynagrodzenia była obowiązkiem pozwanego, zaś odmowa tej wypłaty, jedynie z uwagi na omyłkę matematyczną, którą pozwany sam dostrzegł, była bezpodstawna. Nadto zauważył, iż postępowanie pozwanego, który nie dokonał należytej analizy wniosku o wypłatę wynagrodzenia, za to po wydaniu nakazu zapłaty potrafił to przeprowadzić „we własnym zakresie”, nie znajduje uzasadnienia.

W trakcie posiedzenia w dniu 28.04.2016 r. pozwany, słuchany informacyjnie, potwierdził, że odmowa wypłaty wynagrodzenia nastąpiła z uwagi na fakt istnienia rozbieżności pomiędzy uzasadnieniem pisma, w którym żądano wypłaty tego wynagrodzenia a kwotą, wskazaną na wstępie tego pisma. Wyjaśnił, iż zwracał się do powoda o dokonanie korekty w tym zakresie, jednakże powód nie dokonał takiej korekty. Przyznał, że pomimo braku owej korekty sam obliczył wynagrodzenie należne powodowi. Podał, że pomiędzy żądaniem wynagrodzenia a jego wypłatą upłynął taki, a nie inny czas, gdyż cały czas oczekiwał na rzeczoną korektę. Pozwany przyznał nadto, że powód faktycznie sporządził drugie odwołanie od decyzji organu I instancji. Wyjaśnił, że przyjął, iż wniesienie tego odwołania należy do postępowania pierwszoinstancyjnego, gdyż wynika to z treści art. 132 kpa. Jednocześnie przyznał, iż wypłacił powodowi jedno wynagrodzenie jak za postępowanie odwoławcze, a to w związku ze sporządzeniem pierwszego odwołania, albowiem to odwołanie było skuteczne i spowodowało uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Drugie odwołanie nie spowodowało jednak żadnych konsekwencji, stąd też brak wypłaty wynagrodzenia za tą czynność. Nadto działanie powoda ocenił jako przedwczesne, wskazując, że nie było poprzedzone dokonaniem korekty żądania wynagrodzenia. Ponownie zauważył, iż organ postępowania administracyjnego nie ma możliwości samodzielnego dokonywania takiej korekty. Przyznał jednak, że organ ma możliwość samodzielnego ustalenia wysokości wynagrodzenia. Wyjaśnił, iż wcześniej nie mógł skorzystać z tej możliwości, gdyż zasadą jest, że wynagrodzenie wypłaca się po zakończeniu postępowania administracyjnego i po złożeniu wniosku przez uprawnionego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Ż. wszczął postępowanie administracyjne w sprawie stanu technicznego budynku dawnego młyna posadowionego na nieruchomości, położonej w Ż. przy ul. (...), na działce, oznaczonej ewidencyjnie numerem (...), a pozostającej w użytkowaniu wieczystym spółki Młyn (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości D..

W toku czynności kontrolnych, Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Ż. ustalił, że w/w Spółka nie prowadzi działalności pod wskazanym adresem. Korespondencja, dotycząca przedmiotowej sprawy, a wysłana na adres osób upoważnionych do reprezentacji spółki, została odesłana przez placówkę pocztową z adnotacją, iż adresat wyprowadził się.

Z uwagi na to, że osoby uprawnione do reprezentowania Spółki nie przebywały w miejscu zamieszkania i nie można było ustalić ich miejsca pobytu, Sąd Rejonowy w Lubaniu, VIII Zamiejscowy Wydział Rodzinny i Nieletnich z siedzibą w L., działając na wniosek Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Ż., postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt RVIII Ns 67/14, na podstawie art. 184 § 1 kro w zw. z art. 34 § 1 kpa, ustanowił dla w/w Spółki kuratora w osobie adwokata T. M. – Kancelaria Adwokacka, Aleja (...), L., celem ochrony praw Spółki w postępowaniu administracyjnym w przedmiocie wydania decyzji orzekającej w sprawie stanu technicznego budynku dawnego młyna na w/w nieruchomości w użytkowaniu wieczystym Spółki.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:**

- odpis postanowienia Sądu Rejonowego w Lubaniu, VIII Zamiejscowego Wydziału Rodzinny i Nieletnich z siedzibą w L. k. 9 akt,
- pismo Okręgowej Rady Adwokackiej w W. k. 8 akt.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, z udziałem powoda jako kuratora, Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Ż., decyzją o numerze (...), wydaną w dniu 31 października 2014 r., stwierdził o braku przesłanek do nałożenia na właściciela Młyn (...) Sp. z o.o., nakazu rozbiórki budynku dawnego młyna, zlokalizowanego na nieruchomości w Ż., przy ul. (...), na działce nr (...). Odpis przedmiotowej decyzji został przesłany do powoda, jako kuratora wymienionej Spółki.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:**

- kopia decyzji nr (...) z dnia 31.10.2014 r. k. 10-11v akt.

Powód, działając imieniem Młyn (...) Sp. z o.o., wniósł odwołanie od w/w decyzji, zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpa, art. 77 § 1 kpa, art. 85 § 1 kpa, polegające na przeprowadzeniu przez organ czynności związanych z oględzinami nieruchomości położonej w Ż., przy ul. (...) jedynie zza ogrodzenia, pomimo, że w przedmiotowej sprawie istniała konieczność dokładnego ustalenia stanu technicznego budynków znajdujących się na terenie posesji; a nadto art. 34 § 1 kpa w zw. z art. 9 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z § 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 18 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, polegające na zaniechaniu przyznania kosztów na rzecz ustanowionego w sprawie kuratora dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, pomimo iż koszty te nie zostały opłacone ani w całości, ani w części.

Odwołanie, wraz z ustosunkowaniem się do jego treści, zostało przesłane przez pozwanego, do (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w G., jako organu odwoławczego.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:**

- odwołanie od decyzji z dnia 31.10.2014 r. k. 12-14 akt,

- pismo z dnia 19.11.2014 r. k. 15-15v akt.

Po rozpatrzeniu odwołania, złożonego przez powoda jako kuratora, organ odwoławczy, decyzją z dnia 15 grudnia 2014 r., uchylił zaskarżoną decyzję w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:**

- kopia decyzji z dnia 15.12.2014 r. k. 16-18v akt.

Po ponownym przeprowadzeniu postępowania, Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Ż., decyzją z dnia 20 lutego 2015 r., o numerze (...), ponownie orzekł o braku podstaw do nałożenia na właściciela Spółkę z o.o. Młyn (...) nakazu rozbiórki budynku dawnego młyna. Także odpis tej decyzji został przesłany powodowi, jako kuratorowi Spółki.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:**

- kopia decyzji nr (...) z dnia 20.02.2015 r. k. 19-21v akt,

- odpowiedź na zobowiązanie k. 45-46 akt.

Powód wniósł odwołanie od w/w decyzji, zarzucając, iż przed przeprowadzeniem oględzin budynku, którego dotyczyło postępowanie administracyjne, organ I instancji winien był wezwać, a nie tylko powiadomić o terminie i miejscu czynności, uczestników postępowania, zobowiązując strony do osobistego stawiennictwa na podstawie art. 50-52 kpa. Zarzucił, że zaniechanie w tym przedmiocie doprowadziło do braku zapewnienia czynnego udziału stron w

toku postępowania oraz pozbawiło możliwości wypowiedzenia się co do zebranego materiału dowodowego. Ponadto ponownie zarzucił, iż pozwany odmawia przyznania wynagrodzenia na rzecz kuratora ustanowionego w sprawie.

Odwołanie, wraz z pismem zawierającym ustosunkowanie się do jego treści, Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego przekazał do rozpoznania (...) Wojewódzkiemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego w G..

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:**

- pismo z dnia 17.03.2015 r. k. 22-22v akt,
- odwołanie od decyzji z dnia 09.03.2015 r. k. 47-50 akt.

Po rozpatrzeniu odwołania, decyzją z dnia 13 kwietnia 2015 r., organ odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:**

- kopia decyzji z dnia 13.04.2015 r. k. 23-26 akt.

W dniu 6 maja 2015 r. powód, jako kurator dla osoby nieznannej z miejsca pobytu – Spółki Młyn (...) Sp. z o.o., zwrócił się do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Ż. z wnioskiem o wypłatę wynagrodzenia w wysokości 1.048,86 zł z tytułu pełnienia funkcji kuratora w sprawie (...) oraz o zwrot kosztów dojazdu. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że na żądane wynagrodzenie składają się kwoty: 240 zł plus należny podatek VAT za postępowanie przed organem I instancji, 120 zł plus podatek VAT za postępowanie przez (...) Wojewódzkim Inspektorem Nadzoru Budowlanego, 240 zł plus podatek VAT za ponowne postępowanie przed organem I instancji oraz kwota 120 zł, powiększona o podatek VAT za ponowne postępowanie przed organem odwoławczym. W zakresie kosztów dojazdu powód wskazał, że stawił się na termin oględzin budynku, którego dotyczyło postępowanie administracyjne. Zauważył, że odległość między miejscem zamieszkania kuratora a miejscem oględzin wynosi 79,4 km w jedną stronę i przy zastosowaniu stawki 0,8358 zł za jeden kilometr, obliczył zwrot kosztów podróży na kwotę 132,73 zł.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:**

- wniosek o wypłatę wynagrodzenia k. 27-29 akt.

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego, w odpowiedzi na wniosek powoda o wypłatę wynagrodzenia, pismem, datowanym na dzień 14.05.2015 r., zwrócił się z wnioskiem o wyrażenie zgody na obniżenie stawek, określonych w wezwaniu, z uwagi na szczególny rodzaj sprawy. W uzasadnieniu wniosku przyznał m. in., że złożenie wniosku o wypłatę wynagrodzenia i zwrot kosztów dojazdu jest uzasadnione. Wskazując, że przepisy rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu nie przewidują stawek za postępowanie administracyjne oraz że ustanowienie kuratora wynikało z ciążącego, na organach administracji publicznej, obowiązku, wniósł o przeanalizowanie możliwości obniżenia stawek należnego wynagrodzenia. W uzasadnieniu pisma podał również, iż w budżetach organu nadzoru budowlanego nie są przewidziane wydatki na wynagrodzenia dla kuratorów stron w prowadzonych postępowaniach administracyjnych. Zauważył, że powstanie tych kosztów nie jest następstwem działania organów administracji państwowej oraz że wnioskowana do wypłaty kwota stanowi istotne obciążenie budżetu pozwanego. Zawniósł o ustalenie należnego wynagrodzenia w kwotach: 240 zł plus podatek VAT za postępowanie przed organem I instancji oraz 120 zł plus VAT za postępowanie przed organem II instancji, tj. wynagrodzenia w łącznej wysokości 442,80 zł plus koszty dojazdu we wnioskowanej przez powoda kwocie. Jednocześnie pozwany zwrócił się do powoda o potwierdzenie akceptacji możliwości obniżenia wynagrodzenia do zaproponowanych kwot, względnie o przesłanie odpowiedzi negatywnej – w razie odmowy obniżenia żądanego wynagrodzenia.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:**

- pismo z dnia 14.05.2015 r. k. 30-30v akt.

W odpowiedzi na w/w pismo powód odmówił obniżenia należnego mu wynagrodzenia. Wskazał, że wynagrodzenie zostało przez niego określone na poziomie stawek minimalnych oraz że brak jest również podstaw do uznania istnienia szczególnych okoliczności majątkowych, uzasadniających obniżenie wynagrodzenia. Nie zgodził się ze stanowiskiem organu, jakoby kwota 1.050 zł stanowiła istotne obciążenie dla budżetu organu, a nadto podniósł, że Państwowy Inspektor Nadzoru Budowlanego winien był zabezpieczyć środki w ramach własnego budżetu na wypłatę wynagrodzenia dla ustanowionego na jego wniosek kuratora.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:**

- odpowiedź na pismo z dnia 14.05.2015 r. k. 31 akt.

W dniu 8 czerwca 2015 r. pozwany odmówił przyznania powodowi wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora w postępowaniu administracyjnym w określonej we wniosku kwocie 1.048,86 zł. Uzasadniając tą odmowę wskazał, że po przeanalizowaniu treści wniosku o wypłatę wynagrodzenia stwierdzono, iż kwota główna 1.048,86 zł nie koresponduje ze wskazanymi w tym wniosku elementami składowymi. Podniósł, że roszczenie finansowe nie może być zmieniane lub korygowane we własnym zakresie przez jego adresata, stąd też odmówił wypłaty wynagrodzenia. Pozwany, powołując się na treść art. 132 § 1 kpa, ocenił również, że wniesienie odwołania należało do działania przed organem I instancji, stąd też samo jego wniesienie nie uprawnia do żądania wynagrodzenia jak za postępowanie przed organem II instancji. Podniósł, że działaniem przed tym organem nie jest samo pisemne popieranie wniesionego odwołania. Jednocześnie wskazał powodowi, że w razie dokonania korekty żądanej kwoty wynagrodzenia, w/w okoliczności powinny zostać uwzględnione.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:**

- odpowiedź na pismo z dnia 14.05.2015 r. k. 31 akt.

Pomimo niedokonania przez powoda korekty wniosku o wypłatę wynagrodzenia, Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Ż., pismem, datowanym na dzień 05.11.2015 r., przyznał powodowi wynagrodzenie za pełnienie funkcji kuratora w postępowaniu administracyjnym w kwocie 870,73 zł. W uzasadnieniu wskazał, że wypłata wynagrodzenia jest uzasadniona i powinna nastąpić w oparciu o regulacje rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Ustalił, że powód działał dwukrotnie w postępowaniu przed organem I instancji oraz że sprawa była dwukrotnie rozpatrywana w postępowaniu administracyjnym. Oceniał, że wniesienie odwołania od drugiej z decyzji, wydanych przez organ I instancji, było nieuzasadnione i sprawa powinna zostać zakończona na etapie jej ponownego rozpatrywania przez organ I instancji, gdyż decyzja, wydana po ponownym rozpatrzeniu sprawy, została utrzymana w mocy przez organ odwoławczy. W konsekwencji uznał, że uzasadnionymi elementami składowymi wynagrodzenia powoda powinny być kwoty 2x 240 zł plus VAT za dwukrotny udział w postępowaniu przed organem I instancji, kwota 120 zł plus VAT za jednokrotny udział w postępowaniu przed organem odwoławczym oraz kwota 132,73 zł z tytułu zwrotu kosztów przejazdu.

Kwota 870,73 zł, z tytułu wynagrodzenia i zwrotu kosztów dojazdu, została wypłacona na rzecz powoda.

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:**

- pismo z dnia 05.11.2015 r. k. 51-51v akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Szczególne znaczenie w tym zakresie miały przedstawione przez strony dowody z dokumentów, które to pozwoliły ocenić tak zakres działania powoda w postępowaniu administracyjnym, jak i zasadność twierdzeń i zarzutów, przedstawianych przez obie strony przedmiotowego postępowania. Dowody te nie były kwestionowane, a Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować je z urzędu.

Przeprowadzając postępowanie dowodowe Sąd miał na względzie również wnioski dowodowe, zgłoszony przez powoda w pozwie, a mianowicie wniosek o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia akt sprawy postępowania administracyjnego o numerze (...). Sąd nie procedował jednak w przedmiocie tego wniosku. Należy wszakże zauważyć, że rzeczony wniosek został zgłoszony niejako „z ostrożności procesowej”, tj. na wypadek, gdyby pozwany kwestionował fakty wykazywane przez powoda w pozwie – reprezentowanie strony w postępowaniu administracyjnym w charakterze kuratora i przedsięwzięcie czynności w imieniu tej strony. Fakty te nie były jednak sporne w przedmiotowym postępowaniu – spór sprowadzał się do kwestii o charakterze prawnym, nie zaś faktycznym. Stąd też Sąd uznał, że warunki, pod jakimi wniosek o przeprowadzenie wymienionego dowodu, miał zostać rozpoznany, w realiach sprawy nie zaistniały.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie niesporną między stronami była ta okoliczność, że powód został ustanowiony kuratorem dla spółki Młyn (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości D., celem ochrony praw Spółki w postępowaniu administracyjnym, prowadzonym przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Ż., w przedmiocie wydania decyzji, orzekającej w sprawie stanu technicznego budynku dawnego młyna posadowionego na nieruchomości położonej w Ż., przy ul. (...). W istocie poza sporem pozostawał również i ten fakt, że powodowi, jako kuratorowi, powinno zostać przyznane wynagrodzenie i zwrot kosztów przejazdu w rzeczonym postępowaniu. Pozwany nie kwestionował wreszcie i tego, że wynagrodzenie powoda jako kuratora powinno zostać określone przy odpowiednim zastosowaniu przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej oraz również rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Spornymi, a tym samym wymagającymi rozstrzygnięcia, były natomiast te okoliczności, czy pozwany był zobligowany do wypłaty powodowi wynagrodzenia za dwukrotne prowadzenie sprawy przed organem odwoławczym oraz czy występująca w treści wniosku o wypłatę wynagrodzenia, zgłoszonego przez powoda, rozbieżność między kwotą, żadaną na wstępie tego wniosku a kwotą, wynikającą ze zasumowania kwot, podanych w uzasadnieniu wniosku, uzasadniała odmowę wypłaty wynagrodzenia. Pozwany prezentował bowiem stanowisko, iż wniesienie odwołania należy do czynności w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a także twierdził o niemożności dokonania samodzielnej korekty wniosku o wypłatę wynagrodzenia przez adresata tego wniosku.

Na wstępie do dalszych zważeń wskazać również trzeba, że choć roszczenie dochodzone pozwem powstało w istocie w toku postępowania administracyjnego, to należało przyjąć o dopuszczalności drogi sądowej w przedmiotowej sprawie. Zagadnienie dopuszczalności drogi sądowej w postępowaniach o przyznanie wynagrodzenia tego rodzaju przedstawicielom, jak kuratorzy ustanawiani w postępowaniu administracyjnym, było przedmiotem wypowiedzi judykatury, która konsekwentnie stoi na stanowisku, że wynagrodzenie przedstawiciela dla nieobecnej strony postępowania administracyjnego wyznaczonego przez sąd należy do kosztów postępowania administracyjnego, a jego ustalenie i wypłata stanowi czynność materialno – techniczną. Jednocześnie w wypowiedziach tych jednoznacznie wskazano, że w przypadku odmowy wypłaty tego wynagrodzenia, kurator może wystąpić do sądu powszechnego z roszczeniem cywilnoprawnym (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 1989 r., III CZP 117/88, wyrok WSA w Olsztynie z dnia 13.05.2014 r., (...) S.A. (...)). Pogląd ten i związaną z nim ocenę prawną, zawartą w uzasadnieniach przywołanych orzeczeń, Sąd rozstrzygający w sprawie, podziela.

Sąd ustalił również, że pozwany w niniejszej sprawie został oznaczony prawidłowo – jako Skarb Państwa, choć reprezentantem pozwanego jest Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Ż.. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego (dalej (...)), wykonuje bowiem powierzone mu zadania w imieniu własnym, a nie starosty. Stanowisko takie jest jednolicie przyjmowane w doktrynie i orzecznictwie sądów administracyjnych, w którym podkreśla się,

że (...) działa w ramach własnych ustawowych kompetencji i nie jest organem jednostki samorządu terytorialnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2013 r., III CSK 89/12). Zespolecie rządowych służb, inspekcji i straży na szczeblu powiatu występuje łącznie z tzw. podwójnym podporządkowaniem charakteryzującym się podległością zespolonych organów zwierzchnictwu zarówno władz rządowych jak i samorządowych. Starosta jest zatem zwierzchnikiem (...) w tym znaczeniu, że wytycza ogólne kierunki działania zespolonych organów, koordynuje ich działania oraz powołuje i odwołuje kierowników tych organów (art. 35 ust. 3 pkt 2-5 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym). Starosta nie dysponuje jednak prawem wydawania decyzji administracyjnych odnoszących się do zakresu działania (...). Natomiast bezpośrednim przełożonym (...) jest wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego (dalej (...)), który wydaje decyzje administracyjne w zakresie jego działania. Konsekwencją podwójnego podporządkowania jest zróżnicowany status prawny (...), który stanowi *stationes fisci* właśnie Skarbu Państwa, pozostając pod względem organizacyjno-ustrojowym częścią administracji rządowej, a z drugiej strony stanowi powiatową jednostkę budżetową podlegającą zwierzchnictwu starosty (art. 33a ust. 3 u.s.p.). Na szczeblu powiatu i województwa struktury administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego są rozdzielone. Do zadań własnych powiatu w ramach tej regulacji nie wchodzi funkcje inspekcyjno-kontrolne nadzoru budowlanego, a jedynie funkcje administracyjno-prawne wykonywane przez organy administracji architektoniczno-budowlanej, natomiast zadania nadzoru budowlanego zgodnie z art. 80 ust. 2 prawa budowlanego wykonuje odpowiednio (...) oraz wojewoda przy pomocy (...). Przyjęcie przez ustawodawcę takiej konstrukcji oznacza, iż (...) jest samodzielnym organem administracji rządowej, wydającym decyzję we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność, wykonującym powierzone mu zadania w imieniu własnym, a nie starosty. W konsekwencji zadania i kompetencje (...) nie stanowią zadań powiatu, są bowiem zadaniami z zakresu administracji rządowej wykonywanymi samodzielnie i we własnym imieniu przez ten organ.

Procedując w sprawie Sąd miał wreszcie na względzie i ten fakt, że kwestia wynagrodzenia kuratora dla strony nieobecnej w postępowaniu administracyjnym, nie została uregulowana prawnie. Jednakże oparcie na tym twierdzenia, że wynagrodzenie takie w ogóle nie przysługuje, nie dawałoby się pogodzić z konstytucyjną zasadą Rzeczypospolitej Polskiej, jako państwa prawa. Stąd też Sąd uznał, że rozwiązanie problemu wysokości wynagrodzenia, jakie należy przyznać kuratorowi, trzeba poszukiwać w odpowiednich regulacjach prawnych, jakie stosowane są w postępowaniu cywilnym. Wniosek ten podzielał zresztą również sam pozwany, o czym stanowi treść jego pisma z dnia 05.11.2015 r., w którym przyznano wynagrodzenie za pełnienie funkcji kuratora na podstawie odpowiednich przepisów, obowiązujących właśnie w ramach postępowania cywilnego.

Kierując się treścią tych przepisów, a w szczególności regulacjami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013, poz. 461 ze zm.), Sąd ustalił, że wynagrodzenie, jakie należne jest kuratorowi ustanowionemu dla nieobecnej strony postępowania administracyjnego, za prowadzenie sprawy w postępowaniu przed organem odwoławczym, powinno być ustalone na poziomie kwoty 120 zł. Zgodnie wszakże z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia, stawka minimalna, za prowadzenie sprawy w postępowaniu apelacyjnym wynosi nie mniej niż 120 zł. Przedmiotowe wynagrodzenie winno być przy tym podniesione o stawkę podatku od towarów i usług. Zasadą wszakże jest, że w zakresie pomocy prawnej, świadczonej w postępowaniu administracyjnym, wynagrodzenie przyznaje się w wysokości podniesionej o kwotę odpowiednio wyliczonego podatku od towarów i usług (por. postanowienie NSA w W. z dnia 28 marca 2012 r., I OZ 95/12).

Kwota, jaka powinna zatem zostać przyznana powodowi jako kuratorowi, za działanie przed organem odwoławczym w postępowaniu administracyjnym, wynosi 147,60 zł (120 zł plus 23% z tytułu podatku od towarów i usług - (...)).

Sąd nie podzielił przy tym argumentacji pozwanego, jakoby wynagrodzenie za działanie w ramach postępowania drugoinstancyjnego, winno być powodowi przyznane jednokrotnie, tj. za wniesienie jedynie pierwszego odwołania – od decyzji numer (...). Wedle Sądu, stanowisko pozwanego, jakoby wniesienie odwołania należało do działania przed organem I instancji, nie zasługuje na uwzględnienie. W szczególności stanowiska tego nie uzasadnia regulacja art. 132 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli odwołanie wniosły wszystkie strony, a organ administracji publicznej, który wydał decyzję, uzna, że to odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie,

może wydać nową decyzję, w której uchyli lub zmieni zaskarżoną decyzję. Przepis § 1 art. 132 stosuje się także w przypadku, gdy odwołanie wniosła jedna ze stron, a pozostałe strony wyraziły zgodę na uchylenie lub zmianę decyzji zgodnie z żądaniem odwołania (art. 132 § 2 kpa). Cytowany przepis ustanawia zatem jedynie uprawnienie organu I instancji do tzw. samokontroli decyzji, ale tylko w przypadku spełnienia przesłanek określonych w § 1 i 2 tego przepisu i pod warunkiem dochowania terminu, o jakim mowa w art. 133 kpa. Z art. 132 kpa, skonfrontowanego również z treścią przepisu art. 133 kpa, zgodnie z którym organ administracji publicznej, który wydał decyzję, obowiązany jest przesłać odwołanie wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu w terminie siedmiu dni od dnia, w którym otrzymał odwołanie, jeżeli w tym terminie nie wydał nowej decyzji w myśl art. 132 kpa, jednoznacznie zatem wynika, że wniesienie odwołania stanowi element postępowania odwoławczego. Stanowisko to znajduje zresztą wprost potwierdzenie w poglądach judykatury, w których wskazano, iż postępowanie odwoławcze rozpoczyna się właśnie wniesieniem przez stronę odwołania od decyzji organu I instancji. Organ I instancji jedynie pośredniczy przy wniesieniu odwołania, które wnosi się do właściwego organu odwoławczego (por. art. 129 § 1 kpa). W świetle treści art. 127 § 2 kpa, organ I instancji nie jest organem właściwym do wniesienia odwołania, ale za jego pośrednictwem wnosi się odwołanie, a jedynie – z mocy art. 132 kpa – przysługuje temu organowi w postępowaniu odwoławczym szczególne uprawnienie do uchylenia lub zmiany własnej decyzji, jeżeli uzna, że odwołanie strony zasługuje w całości na uwzględnienie (tak wyrok NSA w W. z dnia 29 grudnia 2000 r., (...) SA (...)). Przepisy art. 131, 132 i 133 kpa przewidują dopuszczalne czynności organu pierwszej instancji, podjęte na skutek wniesienia odwołania. Nie pozostawiają jednak wątpliwości, że zarówno badanie dopuszczalności odwołania, terminu jego wniesienia, jak i warunków formalnych jego sporządzenia, należy wyłącznie do organu odwoławczego, który stosownie do wyniku podjętej w tym zakresie kontroli, jest uprawniony do stwierdzenia niedopuszczalności odwołania lub uchybienia terminu do jego wniesienia (art. 134 kpa) oraz pozostawienia odwołania bez rozpoznania wobec nieuzupełnienia jego braków formalnych (tak wyrok WSA w Olsztynie z dnia 1 grudnia 2009 r., II SAB/01 52/09). Poglądy te, Sąd orzekający w sprawie, w pełni podziela.

Z powyższego wynika zatem jednoznacznie, że również za wniesienie drugiego odwołania, tj. odwołania od decyzji nr (...), powodowi winno zostać przyznane stosowne wynagrodzenie.

P. również zauważyć trzeba, że stanowisko pozwanego, jakoby wniesienie odwołania należało do postępowania przez organem I instancji, pozostawało w sprzeczności również z samym zachowaniem pozwanego, wyrażającym się w piśmie z dnia 05.11.2015 r., a którym to przyznano powodowi część wynagrodzenia. Z dokumentu tego jednoznacznie wszakże wynika, iż pozwany przyznał powodowi wynagrodzenie za wniesienie pierwszego odwołania, właśnie w stawce jak za prowadzenie postępowania przez organem odwoławczym, tj. w kwocie 120 zł plus podatek VAT. W tym przypadku pozwany nie kwestionował, że wniesienie odwołania inicjowało postępowanie odwoławcze, stąd też wynagrodzenie za jego sporządzenie powinno być przyznane w wysokości przewidzianej jak za postępowanie odwoławcze. Jedynym argumentem, jaki był podnoszony przez pozwanego, a który to miał uzasadniać różnicowanie wynagrodzenia powoda w zależności od tego, czy dotyczyło ono pierwszego, czy też drugiego odwołania, był ten fakt, iż pierwsze z odwołań okazało się skuteczne, w przeciwieństwie do drugiego. Pozwany, słuchany informacyjnie, przyznał bowiem, że wypłacił wynagrodzenie jak za postępowanie odwoławcze za wniesienie odwołania od decyzji nr (...), gdyż odwołanie to spowodowało uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. Drugie odwołanie było – w ocenie pozwanego – niezasadne, gdyż postępowanie odwoławcze, zainicjowane jego wniesieniem, zakończyło się utrzymaniem w mocy zaskarżonej decyzji. Według stanowiska Sądu, zasadnie jednak podniósł powód w jednym z pism procesowych, złożonych w toku sprawy, że nie jest rzeczą pozwanego ocena, czy działanie powoda było działaniem właściwym. Jeżeli wniesione przez powoda pismo zostało zakwalifikowane jako odwołanie i przekazano je do rozpoznania przez organ II instancji – co w niniejszej sprawie pozostawało poza sporem – to nawet, jeżeli nie zawierało ono takiej treści, jaka mogłaby być uznana za wystarczającą, nie można było przyznać kosztów poniżej stawki minimalnej, określonej przepisami, a tym bardziej nie można było odmówić przyznania wynagrodzenia. Powód żądał wypłaty wynagrodzenia w stawkach minimalnych. Dlatego natomiast stawka opłaty nazywana jest minimalną, że nie można przyznać mniejszej kwoty, niż wynikającą z rozporządzenia wykonawczego najmniejsza kwota, odnosząca się do danej kategorii sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r., III CZ 34/12). Pojęcie stawki minimalnej oznacza co do zasady, że stanowi

ona minimalne wynagrodzenie, jakie przysługuje za prowadzenie danego rodzaju sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2012 r., IV CZ 107/11). Jeżeli natomiast przemawia za tym niezbędny nakład pracy, charakter sprawy oraz przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, wówczas można zasądzić opłatę wyższą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., II CZ 126/11). Zasadą jest zatem, że wynagrodzenie zasądzane jest w wysokości stawki minimalnej, zaś – wynikający z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – zakres władzy dyskrecjonalnej do zasądzenia opłaty za czynności, stosownie do niezbędnego nakładu pracy pełnomocnika, a także charakteru sprawy i wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, nie obejmuje możliwości niezastosowania przepisów określających stawki minimalne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24.07.2009 r., I PZP 3/09). Warto zauważyć, że w orzecznictwie przyjmowano nawet, iż te okoliczności, że skarżący wniósł 10 skarg na decyzje wydane w sprawach o identycznym stanie faktycznych i prawnym i że stroną przeciwną jest organ administracji publicznej, nie mają wpływu na określanie wysokości kosztów zastępstwa (por. postanowienie NSA w W. z dnia 11 czerwca 2008 r., I FZ 177/08). Judykatura prezentuje zatem rygorystyczne podejście w odniesieniu do kwestii stawek minimalnych wynagrodzenia podmiotów reprezentujących strony w postępowaniach przed różnego rodzaju organami.

Oceniając zasadność stanowiska pozwanego, jakoby wypłata wynagrodzenia za postępowanie odwoławcze była uzależniona od tego, czy odwołanie to okazało się skuteczne, należy również – wedle stanowiska Sądu – odwołać się do treści przepisów o zleceniu. Nie ulega oczywiście kwestii, że między powodem a pozwanym nie doszło do zawarcia umowy zlecenia, jako że powód został ustanowiony kuratorem dla strony nieobecnej w postępowaniu administracyjnym przez sąd, a nie w drodze umowy zawartej z pozwanym. Niemniej jednak jego ustanowienie nastąpiło właśnie na wniosek pozwanego, zaś zakres działania powoda sprowadzał się w istocie do czynności, jak w ramach umowy zlecenia (por. art. 734 § 1 kc). Zlecenie zalicza się tymczasem do umów starannego działania, nie zaś rezultatu, z czego jednoznacznie wynika, że wynagrodzenie jest należne nie za osiągnięty rezultat – w realiach sprawy – skuteczność odwołania, lecz za sam fakt starannego działania. Zleceniobiorca nie odpowiada zatem zasadniczo za efekt swojej pracy i należy mu się wynagrodzenie, jeżeli tylko dołożył należytej staranności przy jej wykonywaniu. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy – skoro odwołanie, sporządzone przez powoda, zainicjowało postępowanie przed organem II instancji, to powodowi przysługuje wynagrodzenie niezależnie od tego, jak ostatecznie zakończyło się postępowanie odwoławcze. Stanowisko to znajduje zresztą potwierdzenie w judykaturze, gdzie przyjęto, że wynagrodzenie, według stawki minimalnej jak w postępowaniu apelacyjnym, musi zostać przyznane nawet w przypadku oceny, że wniesiona apelacja (w realiach sprawy odwołanie) nie zawiera takiej treści, jaka mogłaby zostać uznana przez sąd (w realiach sprawy organ odwoławczy) za wystarczającą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r., III CZ 34/12). Pozwany, jako organ I instancji, nie był zatem władny do oceny zasadności wniesionego odwołania w tym sensie, aby na podstawie tej oceny stwierdzić o zasadności (bądź też raczej – braku zasadności) żądania wypłaty wynagrodzenia za postępowanie odwoławcze. Nie powinien być również oceniać tego, czy postępowanie powinno się było zakończyć na etapie wydania ponownej decyzji, po wniesieniu pierwszego odwołania. Z całą natomiast pewnością ocena ta nie mogła prowadzić do odmowy przyznania wynagrodzenia za postępowanie odwoławcze. Pozwany nie jest bowiem – poza wyjątkiem przewidzianym w art. 132 kpa – władny do oceny zasadności swych własnych decyzji.

Sąd nie podzielił wreszcie i tej argumentacji pozwanego, jakoby odmowa wypłaty wynagrodzenia powoda jako kuratora, była uzasadniona tą okolicznością, iż wniosek o wypłatę tego wynagrodzenia zawierał w treści błąd matematyczny, zaś powód nie dokonał korekty wniosku. Według oceny Sądu pozwany, wbrew temu co twierdził, miał możliwości samodzielnego określenia należytego powodowi wynagrodzenia. Jako organ postępowania administracyjnego z całą pewnością znał zasady i przepisy, jakimi należy się kierować dokonując obliczenia wynagrodzenia, należnego kuratorowi dla strony nieobecnej w postępowaniu administracyjnym. Dysponując tą wiedzą mógł samodzielnie ustalić, który z elementów wniosku o wypłatę wynagrodzenia – czy kwota łączna tego wynagrodzenia, czy też poszczególne kwoty składowe tegoż wynagrodzenia – został przez powoda określony błędnie. Dysponując jednoznacznym (w zakresie żądania wynagrodzenia co do zasady) wnioskiem powoda oraz przepisami, określającymi stawki minimalne, posiadając wiedzę odnośnie tego, jakie czynności podejmował powód, jako kurator,

pozwany miał możliwość, aby samodzielnie wyliczyć i przyznać powodowi stosowne wynagrodzenie. Ustalenie wysokości tego wynagrodzenia stanowi wszakże jedynie czynności materialno – techniczną.

Stanowisko powyższe jest zasadne, jeżeli zważyć, że pozwany ostatecznie samodzielnie wyliczył wysokość wynagrodzenia, należnego powodowi jako kuratorowi (por. k. 51). Wynagrodzenie zostało przy tym obliczone przez pozwanego pomimo tego, że powód nie skorygował wniosku o wypłatę wynagrodzenia. Twierdzenie pozwanego, że nie mógł samodzielnie skorygować wniosku, gdyż nie pozwalają na to przepisy finansowe (których – na marginesie – pozwany nie skonkretyzował), nie zasługiwało zatem na uwzględnienie.

Pozwany nie wyjaśnił przy tym przekonywująco przed Sądem, dlaczego nie dokonał samodzielnego obliczenia i przyznania wynagrodzenia powodowi, pomimo tego, iż powód, wielokrotnie zwracał się o wypłatę takiego wynagrodzenia, wskazując na konieczność jego uiszczenia także we wnoszonych odwołaniach. Przyznał bowiem, że organ ma możliwość samodzielnego ustalenia wysokości wynagrodzenia dla kuratora w postępowaniu administracyjnym. Podał, że nie ustalił tego wynagrodzenia samodzielnie, gdyż wynagrodzenie wypłaca się po zakończeniu postępowania administracyjnego i po złożeniu wniosku o wypłatę takiego wynagrodzenia. Należy jednak zauważyć, że na moment złożenia przez powoda, kwestionowanego co do obliczeń matematycznych, wniosku o wypłatę wynagrodzenia, postępowanie administracyjne było już prawomocnie ukończone. Pozwany dysponował zatem wszystkimi elementami, które pozwalały na określenie i wypłatę wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora. Brak dokonania korekty wniosku przez powoda nie uprawniał przy tym pozwanego do tak długiego wstrzymywania się z ustaleniem i wypłatą wynagrodzenia. Od chwili złożenia wniosku do momentu ustalenia wysokości wynagrodzenia upłynął wszakże okres niemalże półroczny. W ocenie Sądu, owa bezczynność pozwanego wynikała w istocie nie z faktu istnienia omyłki matematycznej we wniosku o wypłatę wynagrodzenia, lecz z tego, że pozwany nie dysponował odpowiednimi środkami zabezpieczonymi w budżecie na wypłatę wynagrodzenia i dążył do zmniejszenia wysokości tego wynagrodzenia, na co sam wskazał w pierwszym piśmie, jakie zostało skierowane do powoda po złożeniu wniosku dotkniętego omyłką matematyczną (por. k. 30-30v). W treści tego pisma, które stanowiło pierwszą reakcję pozwanego na wniosek powoda, pozwany nie wskazywał wcale, aby wypłata wynagrodzenia nie była możliwa z uwagi na rozbieżności w zakresie kwoty łącznej, żądanej przez powoda, a sumie poszczególnych kwot, wymienionych w uzasadnieniu wniosku. W piśmie tym pozwany zwrócił się wszakże do powoda z prośbą o rozważenie możliwości zmniejszenia należnego wynagrodzenia do kwoty 442,80 zł, obejmującej wynagrodzenie za jedno postępowanie przed organem I instancji i za jedno postępowanie przed organem II instancji ze wskazaniem na brak środków w budżecie pozwanego oraz szczególny charakter sprawy – ustanowienie kuratora nie ze względu na działania organu administracyjnego, lecz z uwagi na obowiązujące w tej mierze przepisy.

Z uwagi zatem na powyższe Sąd orzekł, jak w punkcie I wyroku.

Podstawę rozstrzygnięcia, zawartego w punkcie II wyroku, stanowiły art. 98 § 1 i 3 kpc oraz § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800). W tym zakresie Sąd uwzględnił poniesioną przez powoda opłatę sądową od pozwu w kwocie 51 zł, 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od przedłożonego dokumentu pełnomocnictwa oraz 180 zł z tytułu wynagrodzenia, reprezentującego powoda pełnomocnika, będącego adwokatem. Stawka wynagrodzenia pełnomocnika powoda została przy tym ustalona na poziomie stawki minimalnej według przepisów „dotychczasowych”, tj. przepisów pierwszego, z wymienionych powyżej rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości. Przedmiotowe postępowanie zostało wszakże wszczęte w dniu 11.09.2015 r., a więc przed wejściem w życie (01.01.2016 r.) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Do czasu wejścia w życie tego rozporządzenia nie zostało również zakończone w danej instancji. Stąd też wynagrodzenie pełnomocnika powoda powinno zostać ustalone właśnie w kwocie 180 zł. Faktem jest, że powództwo w sprawie zostało cofnięte w części w toku przedmiotowego postępowania, tj. przed rozprawą, wyznaczoną na dzień 28.04.2016 r. Sąd uwzględnił również, że stroną cofającą pozew uważa się co do zasady za przegrywającą sprawą. Jednocześnie jednak należało mieć na względzie przyczynę częściowego cofnięcia pozwu, która wyrażała

się w zaspokojeniu części roszczenia przez pozwanego w toku niniejszego postępowania. Zgodnie natomiast z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, jeżeli cofnięcie wynikało z zaspokojenia przez przeciwnika interesów strony, a wniesienie pozwu było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub obrony, to obowiązek zwrotu kosztów nie może obciążać strony cofającej pozew (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2012 r., V CZ 109/11, z dnia 7 marca 2013 r., IV CZ 8/13). Stąd też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda całość poniesionych kosztów procesu, wyrażającą się kwotą 248 zł, w tym 180 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.